

MIHAELA ION
MÂNA DIN CER

ANDREAS PRINT

Dedic această carte nepoțelor mei Tiberiu Ștefan (5 ani) și Sebastian Nectarie, (3 ani) pentru că alături de ei răsăritul de soare este mai frumos, iar viața are alt contur și altă culoare. Zâmbetul lor cristalin alungă norii în zilele întunecate, risipește ploaia și îmblânzește gerul. Ei sunt zâmbetul sufletului meu și cea mai frumoasă parte a vieții mele.

MIHAELA ION

Mihaela Ion

Mâna din cer

**Povestiri creștine
pentru copii, părinți și bunici**

Copertă și ilustrații: Vasile OLAC

– Ediția a doua –

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ion, Mihaela

Mâna din cer / Mihaela Ion - București: Andreas Print, 2007

ISBN (13) 978-973-8958-14-2

821.135.1-93-32

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior 32, cod 011264, sector 1, București;

Tel./Fax: 021.22.20.767; 0729.075.680.

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

©

Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2008

TEL./Fax: 021.22.20.767; Tel.: 0723.214.540; 0729.07.56.80

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Copertă și ilustrații: Vasile OLAC

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 09.01.2008; Coli de tipar: 5

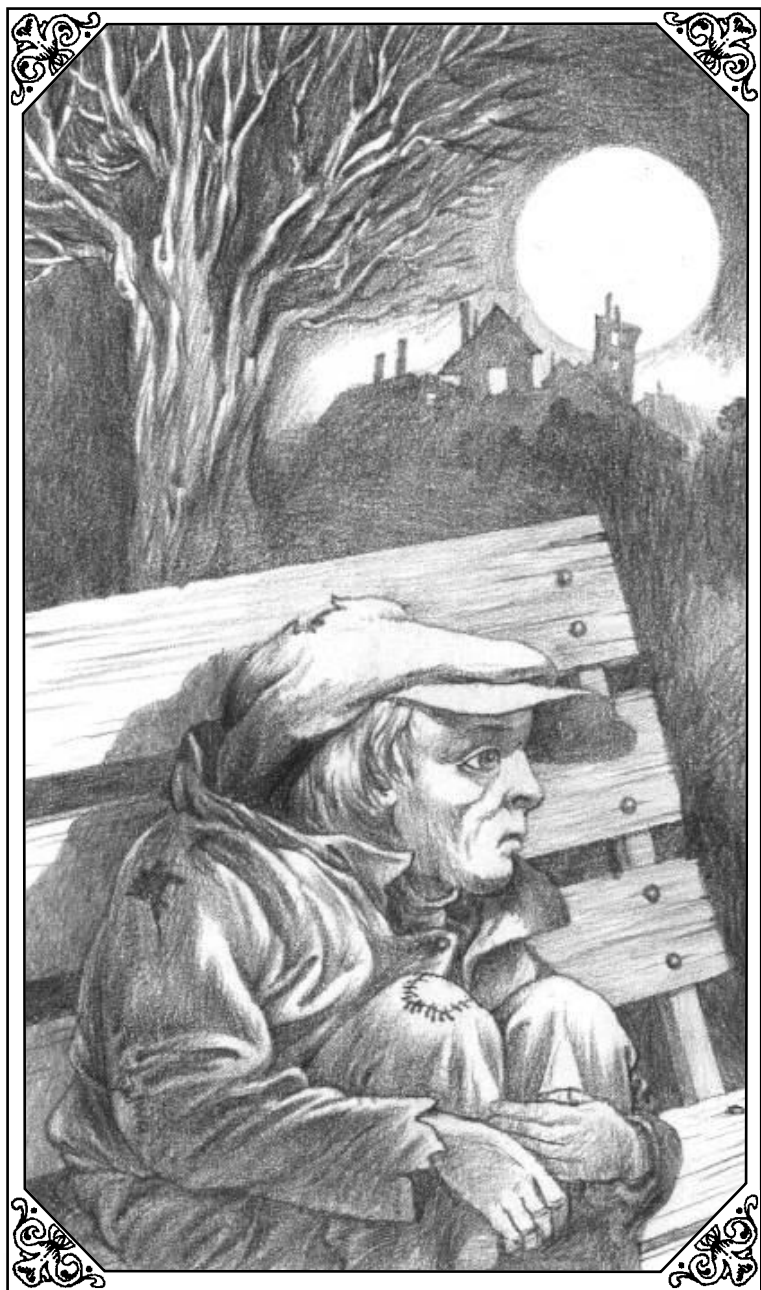
Format (Z₆): 16/54x84 cm.

ISBN 978-973-8958-14-2

CUPRINS

1. *Mâna din cer / 7*
2. *Coșul cu naramze / 17*
3. *Corcodușul din spatele casei / 25*
4. *Vlăduț cel răutăcios și porumbelul / 31*
5. *Eclipsa de soare / 39*
6. *Bobiță cel harnic / 47*
7. *Bătrâna din vis / 53*
8. *Pufuleț salvatorul / 59*
9. *Vrăbiuța Firicel și floarea de corcoduș / 63*

MÂNA DIN CER

Ajutați-mă și pe mine să-mi iau o pâine, sunt un copil orfan, care doarme pe străzi... Dumnezeu să vă ajute și să aibă milă de voi! *«Tatăl nostru care ne ești în ceruri / Sfințească-se numele Tău..... Amin!»*

Un pui de om așezat în genunchi prin lungile vagoane de metrou sau cutreierând peroanele cu mânuța întinsă în speranța că va primi un bănuț.

L-am văzut de nenumărate ori cu hainele zdrențuite și desculț, cerșind mila călătorilor. Palid și încercănat, își petrecea zilele repetând la infinit aceleași cuvinte: drama lui și rugăciunea „*Tatăl nostru*“. Cu toate acestea, avea în ochi un soi de lumină nedefinită.

Într-o zi, așteptând metroul, l-am văzut pe peron trecând de la un călător la altul. Când s-a apropiat de mine, i-am zâmbit și i-am dat un pachetel cu mâncare.

– Bogdaproste. Dumnezeu să vă ajute! a spus.

– Cum te cheamă? l-am întrebat.

– Bogdan, mi-a răspuns scurt.

– Și câți ani ai?

– Nu știu, de când eram mic sunt pe străzi. Am venit o dată cu bunicii la București și ori m-au pierdut, ori m-au lăsat aici că nu mai aveau ce să-mi dea de mâncare, a început să-mi povestească, având un vocabular uimitor pentru condiția lui de copil orfan. Când am venit cu bunicii la București, știu că aveam aproape cinci ani, iar de-atunci nu știu câți ani au trecut. Lumea zice că nu am mai mult de 11-12 ani, așa o fi?

– S-ar putea, într-adevăr pari un copil de 1-12 ani. Ți-ai văzut vreodată părinții? l-am întrebat, atingându-l ușor pe creștetul capului.

– Nu, nici nu știu cum arată, nici pe bunici nu prea mi-i amintesc, doar strada, metroul și oamenii, care unii îmi dau bani sau mâncare, alții nici nu se uită la mine, iar alții mă mai întrebă câte ceva, așa ca dumneavoastră.

– Bogdan, tu știi ce este acela un orfelinat?

– Da, știu, un cămin unde stau copiii ca mine.

– Și n-ai vrea să te ajut să mergi la un astfel de cămin?

– Nu, mi-a răspuns categoric.

– De ce? l-am întrebat uimită.

– Pentru că tot în stradă ajung. Uitați-vă la băiatul acela care stă culcat lângă scări cu punga în mână, mi-a zis, arătându-mi un tânăr de vreo 20 de ani, a fost la orfelinat, la 18 ani l-au dat afară și pentru că nu a putut să se obișnuiască cu viața de stradă, a început să tragă din pungă. Eu nu vreau să ajung așa. Uneori întind mâna ca să primesc ceva, dar nu sunt ca el. Pentru ce să mă duc la orfelinat, să-mi fie bine câțiva ani și apoi să-mi fie mai rău? m-a întrebat cu un fel de reproș. Vine metroul, bogdaproste, Dumnezeu să vă ajute.

Da, venea metroul, locul de unde își câștiga „pâinea cea de toate zilele“.

M-a impresionat Bogdan, un copil îmbătrânit înainte de vreme. Mă întâlneam aproape zilnic cu el

la metrou și aveam convorbiri scurte, în puținul timp în care așteptam următorul tren.

Într-o zi am cumpărat o carte, o nouă ediție a versurilor semnate de Mihai Eminescu. Stând pe peron, am început să răsfoiesc volumul respectiv. Din mulțime a apărut și Bogdan.

– Sărut mâna, ce faceți? m-a întrebat.

– Mulțumesc, bine, tu ce faci?

– Ca de obicei, aștept mila cuiva, mi-a răspuns privind cartea pe care o țineam în mână. MI-HAI E-MI-NES-CU, a început să silabisească.

– Tu știi să citești, Bogdan? Cine te-a învățat? am întrebat uimită.

– Da, știu, m-a învățat o doamnă care vinde la un magazin. Ea mai are grijă de mine. Când nu mai am cu ce să mă îmbrac, mă duc la ea și îmi mai dă hăinuțe... Știu să citesc, dar nu am nici o carte și nici nu vreau, pentru că nu am unde să le țin, dacă aveam o casă, puteam să am și cărți...

– „*Trenul ce sosește la linia a-II-a circulă în direcția Gara de Nord*“, ne-a întrerupt discuția anunțul din stația de amplificare a peronului.

– Sărut mâna, mă duc că vine metroul, mi-a zis, alergând cu piciorușele desculțe pe piatra rece a peronului.

